INTRODUCERE

De ce o carte?

Vorbind cu oamenii, mi-am dat seama că aceștia nu vor, sau se tem, sau nu știu cum – să facă pași rapizi și spectaculoși în evoluția lor...

În general ei doresc să se complacă în ignoranța și în falsa siguranță a vieții lor: noul sperie, pământul începe să se clatine sub picioare, apar întrebările existențiale, liniștea dispare: „dar dacă tot ceea ce am trăit și am gândit până acum este o minciună ?”...

Sau fac ei doar pași mititei: se mulțumesc să-și rezolve câteva probleme mărunte potrivit ego-ului lor și dorințelor lor „omenești”: să iasă bine dintr-un divorț, să capete ceva mai multă încredere în ei, să câștige eventual mai mulți bani, să-și depășească o vinovăție sau o frică...

Și astfel ei doar cochetează, de fapt, cu o cale spirituală...

Cât despre gesturile extreme care să opereze o schimbare majoră de viață sau de gândire, ele cer curaj...

Despre asta este vorba în „Să te căsătorești cu vântul…”

Atunci poate ar fi bine de scris o carte, pentru că din carte mesajul vine altfel decât cel vorbit. Mesajul din carte are o anumită greutate.

Cartea poate rămâne pe noptieră și poate fi deschisă din când în când, în momentele de cumpănă sau de durere sau de căutare disperată a unor răspunsuri... Și poate încet-încet, lucrurile se impregnează în mintea cititorului și astfel apare curajul... Apoi curajul crește... Și începe schimbarea...

Da, recunosc, este o carte radicală, menită să distrugă ego-uri și minți condiționate...

Este pentru cei care nu mai vor să facă compromisuri, pentru cei a căror nevoie de schimbare a devenit dureros de acută, pentru cei care sunt gata să-și abandoneze falsa siguranță și automulțumirea pentru a porni în Marea lor Aventură, cum o numește Spiritul...

Pentru cei care caută curajul de a se căsători cu vântul...

INDRA

Aceasta era aventura sa cea mai palpitantă, să coboare și să exploreze emoțiile…

De cele mai multe ori însă, oamenii erau contrariați:

— Cum așa, cu atâtea nenorociri și suferințe și greutăți, ce găsești tu, Spirite, așa de minunat în viața de om?… întrebă Omul oarecum frustrat că iată, cineva pare că știe despre viața sa mai multe decât știe el însuși…

— Habar n-ai, Om prostuț, toate așa-zisele tale greutăți sunt doar lecții, sunt doar pași pe care trebuie să-i faci spre Învățare.

— Ce să învăț, Spirite?

— Mai întâi trebuie să înveți exact asta, Omule, ce minunat este să fii om…

Iar după ce ți-ai explorat în totalitate condiția de om, cu întreaga bucurie și recunoștință de care ești în stare, abia atunci o vei putea transcende… Până atunci însă, învață să te bucuri că ești om…

Și toate aceste lecții, chiar dacă la prima vedere sunt neplăcute sau dureroase sau umilitoare, sunt de fapt niște ocazii extraordinare pentru tine ca să crești… toate! Și poți exploata toate aceste ocazii pe care ți le oferă Existența – tocmai pentru ca învățarea ta să fie mai rapidă și mai temeinică… Știi, dacă nu înveți o lecție, aceasta îți va fi dată iar și iar, până când nu o vei mai refuza; și abia atunci vei putea trece mai departe…

„Nenorocirile" și „suferințele", cum le spui tu, sunt lecții, toate sunt niște lecții extrem de valoroase și numai trecând prin ele vei putea merge mai departe. O suferință, prin forța ei – răscolește, dărâmă,

schimbă ceva… iar lecția este tocmai să accepți această schimbare și să mergi mai departe, integrând-o în viața ta…

Dacă te ferești de suferință, nu ai făcut nimic.

„Un vapor se află în siguranță în port, dar nu de asta s-au construit vapoarele"… spune William Shedd. Spiritul admira capacitatea de pătrundere a geniului omenesc și se bucura ori de câte ori găsea acolo revelate frânturi din adevărurile sale, care-i permiteau astfel să-și mai condimenteze lecțiile…

— Dar emoțiile, durerile sunt uneori copleșitoare, se grăbi Omul să se justifice cu ceea ce îl durea pe el cel mai tare… uite de exemplu, acum iubesc pe cineva cu toată ființa mea și știu că va veni ziua despărțirii, suferința e îngrozitoare, sunt sfâșiat de durere…

— Știu, Omule, am experimentat și eu odată durerea iubirii și a despărțirii, e adevărat, nu chiar ca tine, dar știu că este sfâșietoare…, continuă Spiritul care vorbea atât de pe poziția sa de experimentator, cât și de pe cea de spectator al experimentului său…

Dar încearcă să te gândești că emoțiile sunt minunate, chiar dacă sunt devastatoare… chiar dacă trec ca niște tornade prin viața ta distrugând totul… Gândește-te ce minunată este o tornadă, ce forță extraordinară are, este doar putere, doar energie…

Nemaivorbind că uneori exact de asta este nevoie, ca totul să fie distrus… Existența știe întotdeauna când trebuie să facă asta, chiar dacă pare crud și de neînțeles pentru tine… Atunci când structurile devin prea rigide – ele îți împiedică evoluția, ori cum tu nu ești conștient de asta, trebuie să o facă

altcineva și atunci Existența, care le știe pe toate, o va face într-un fel sau altul.

Și devenind conștient de necesitatea acestei distrugeri, precum și de necesitatea schimbării care va urma, o poți chiar „sprijini" puțin…

— Cum aș putea să fac asta?

— Încearcă să înțelegi și să te lași copleșit de măreția unei tornade… la fel, încearcă să pătrunzi în emoțiile tale, să le simți forța… Lasă-te cuprins de ele, lasă-te anihilat de forța emoțiilor, în timp ce te bucuri de acea forță… Lasă-te dezintegrat de emoții, până acolo unde nu mai exiști…

Știi, asta este o meditație extraordinară: a te lăsa dezintegrat de emoțiile tale… E o cale perfectă de a-ți anihila mintea și ego-ul.

Despre asta vom tot vorbi de acuma încolo, despre dizolvarea minții și ego-ului, este ceva absolut esențial pentru evoluția ta.

Lasă-te dezintegrat și vei ajunge acolo unde puțini au ajuns: la Neființă, la Primordialitate, acolo unde există doar vacuitate și absorbție, acolo unde dispare totul… se avântă Spiritul în explicațiile sale despre Incognoscibil, uitând de bietul om din fața sa, căruia aceste lucruri îi erau atât de străine…

Aceasta era una dintre provocările sale preferate, să încerce să explice Ceea ce e de Neexplicat; și de multe ori vorbea doar pentru sine, pentru a-și reaminti sieși Ceea ce nu poate fi Reamintit, cum ar spune tot el…

Vei fi una cu Vacuitatea și cu forța ei… Dizolvă-te acolo și recompune-te acolo, încarcă-te apoi cu forța Vacuității, devino și tu – doar forță…

Haide să reiau un pic: am început de la ideea vieții trăite în dualitate și am încercat o explicație a fricilor plecând de la dualitate, trecând apoi prin identificare și atașament; toate acestea le-am simplificat puțin pentru tine ca să fie mai ușor de înțeles...

Care este însă „capătul de drum" al evoluției tale spirituale și bineînțeles, sfârșitul definitiv al fricilor?

Simplu: *eliberarea atașamentelor, dez-identificarea și în final, ieșirea din dualitate…*

— Să vedem dacă am înțeles bine, zise Omul, lasă-mă să repet și eu ca să mi se întipărească mai bine în minte:

Natura *samsarei*, a lumii noastre duale, este suferința. Viața noastră în *samsara* ajunge în mod inevitabil în momente de suferință, mai mari sau mai mici, mai lungi sau mai scurte. Cauzele principale ale acestor suferințe sunt dorințele și atașamentele noastre. Ele formează un fel de cerc vicios: un atașament față de un anumit lucru ne face să dorim acel lucru, iar în momentul în care nu avem acel lucru, sau nu putem ajunge la el sau el dispare, ajungem să suferim.

Îl vom dori din nou mânați de același atașament al nostru, dar dorința noastră nu va fi întotdeauna îndeplinită și atunci vom suferi din nou.

Pentru a ieși din acest cerc vicios, trebuie mai întâi să-l conștientizăm, iar apoi să îndepărtăm cumva atașamentele și dorințele.

— Da, ai spus bine.

Și chiar dacă aparent în *samsara* există și lucruri plăcute, vom vedea că întotdeauna acestea vor alterna cu cele mai puțin plăcute sau dureroase, aceasta este legea schimbării, despre care vom vorbi altădată.

...despre ego, minte și non-minte

— Vorbeai, Spirite, despre ego și spuneai că trebuie să ne debarasăm de el… dar de ce ar fi ego-ul atât de periculos? întrebă cam nedumerit Omul, care și-a propus între timp să încerce să înțeleagă toate aceste lucruri sistematic, pas cu pas, cu mintea sa organizată. Și încă ceva, mi se pare greu de priceput distincția dintre ego și sine..., continuă Omul, care funcționa, ca mai toți oamenii, prin definiții.

Ceea ce nu prevăzuse el – era că tocmai cu această minte se va lupta de acum încolo Spiritul încercând să o „dezorganizeze" și în final să o schimbe…

— Am să încep de data asta cu o paranteză, care sper că îți va explica mai multe lucruri de-acum încolo, începu Spiritul, organizat și el, pe placul Omului.

Trebuie să avem mereu în minte un lucru foarte important, anume că noi ne folosim de cuvinte, care sunt niște instrumente imperfecte… *cuvintele de fapt doar indică spre ceva, ele nu „sunt" acel lucru*. În plus, aceleași cuvinte exprimă lucruri diferite în culturi diferite, pe de o parte; și, pe de altă parte, pentru aceeași noțiune există cuvinte multiple chiar și în cadrul aceleiași culturi sau școli, nemaivorbind de culturile și școlile diferite.

Și pentru ca lucrurile să fie și mai dificile, când a mai apărut câte un gânditor sau o școală sau cineva care voia să clarifice aceste lucruri, în loc să le simplifice, a mai adăugat și el niște cuvinte; uneori acestea se referă la niște rafinamente de genul componentelor minții, tipurilor de minte sau conștiință, ș.a.m.d. așa cum le studiază hindușii sau tibetanii; unele sunt într-adevăr foarte sofisticate, dar de multe ori îngreunează înțelegerea. După care mai vin și traducerile…

Ceea ce rezultă într-un final este că un cuvânt foarte folosit, cum ar fi „suflet" sau „spirit", poate avea conotații foarte diferite. Și încă un paradox, dacă întrebi oamenii de exemplu, ce înseamnă pentru ei „suflet", mulți nu prea vor ști ce să spună, chiar dacă folosesc mereu cuvântul acesta: prin bagatelizarea și folosirea lor frecventă iată că unele cuvinte își pierd greutatea sau chiar sensul... asta dacă cineva l-a știut cu adevărat vreodată…

Și eu folosesc cuvinte multe, recunosc… uneori tocmai pentru că un anumit cuvânt exprimă mai bine ceea ce vreau să spun la un moment dat într-un context anume, e vorba de energia cuvintelor și de ceea ce se ascunde în spatele lor… de multe ori eu nu mă adresez minții tale și atunci lucrurile trebuie mai degrabă simțite, decât înțelese…

Acum că ești avertizat despre inexactitatea cuvintelor, haide să începem cu ego-ul și cu personalitatea, pentru că ele sunt cel mai ușor de definit.

Am să numesc „personalitate" o structură rudimentară mental-emoțională, sau mai bine zis – scheletul unei structuri, cu care te naști. Ea este

influențată oarecum de astre, de gene, dar conține și elemente din memoria emoțională a vieților tale anterioare… „Personalitatea" asta are legătură cu karma ta, cu ceea ce ai de continuat să înveți sau să repeți sau să ispășești în această viață. Această personalitate uneori ți-o poți alege înainte de naștere, astfel încât ea să te ajute în îndeplinirea sarcinilor tale; de cele mai multe ori, însă, ea este pur și simplu dictată de karmă.

Repet, acesta este doar un cuvânt, de obicei prin „personalitate" se înțelege cam altceva, eu încerc să explic și să separ cumva aceste noțiuni doar ca să te fac să înțelegi, Omule…

Ego-ul se va suprapune acestei personalități, la un moment dat ele devenind aproape indistincte (de aceea majoritatea oamenilor folosesc aceleași cuvinte pentru cele două)…

Ego-ul este format din tot ceea ce ți-ai lipit și ți-au lipit, ca niște etichete, pe parcursul vieții tale, societatea, cultura, morala, este tot ceea ce ți-a adus educația, este tot ceea ce te-au învățat părinții, tot ceea ce ai învățat tu din experiențele tale, că „ești", „că trebuie să fii", „că trebuie să devii". Și, cel mai grav, ceea ce ajungi tu să crezi despre tine la sfârșitul acestui proces…

Ego-ul este deci o structură foarte „construită". Ea este în primul rând o structură de adaptare socială și de „supraviețuire" în societate. Aici intră toate conceptele moralei societății respective, aici intră dogmele religioase, cei șapte ani de acasă, binele și răul etc. Ego-ul este ceea ce tu arăți celorlalți, este ceea ce tu vrei ca ceilalți să creadă despre tine; atâta doar că în final ajungi și tu să crezi aceleași lucruri

„relație dificilă” va fi un țopăit dizarmonic al acestei mingii între cei doi parteneri.

Cum poți ieși din „relația dificilă”? Simplu: încetând jocul!

— Ce înseamnă asta? întrebă Omul.

— Asta înseamnă să înțelegi mai multe lucruri: de exemplu, că orice partener de relație poate funcționa pentru tine ca o oglindă, în care tu îți vezi defectele, nemulțumirile, frustrările. Ține minte, tot ceea ce te deranjează la altcineva, de fapt, te deranjează la tine… Gândește-te la asta, nu sări ca ars să mă contrazici…, îl simți Spiritul pe Om gata să se angajeze în tot felul de justificări și explicații.

Un alt lucru pe care trebuie să îl înțelegi este că o „relație dificilă” apare pentru că tu emiți în această relație anumite frecvențe și vei primi în mod constant un răspuns pe măsura lor: emiți conștient, adică spui anumite lucruri, faci anumite gesturi, dar de foarte multe ori le emiți subconștient (știi prea bine cum partenerul de relație simte starea în care te aflii într-un anumit moment fără ca tu să spui nimic: de cum ai intrat pe ușă va știi dacă ești furios, morocănos, agresiv, dacă te-ai îndrăgostit de altcineva ș.a.m.d.).

Un aspect ar fi deci conștientizarea „emisiei” tale energetice; în general, într-o „relație dificilă”, tu fie emiți agresiune, fie frică și pasivitate, fie ambele, în același timp sau alternativ. În primul caz vei stârni ca răspuns o altă reacție agresivă; iar în al doilea caz, prin starea ta de frică pasivă – vei anunța că ești dispus să o primești, deci vei funcționa ca un veritabil sac de box pentru partenerul agresor.

Secretul de a ieși din această relație este în primul rând de a conștientiza ce fel de tip de „relație dificilă" dezvolți: pur și simplu să încerci să fii cât mai obiectiv în această relație, chiar dacă descoperirile tale nu vor fi cele mai plăcute.

Următorul pas ar fi, după conștientizarea tipului de relație, să îl înțelegi pe partenerul tău, adică să-i acorzi și lui, nu numai ție, „circumstanțe atenuante", să înțelegi tot trecutul său, să înțelegi tot bagajul emoțional pe care îl are în spate și de care de cele mai multe ori nu este nici el conștient. Astfel îți vei oferi o nouă explicație, chiar dacă la început doar mentală, despre comportamentul partenerului.

După ce îl înțelegi, următorul pas ar fi acceptarea faptului că și partenerul tău este un om care are cel puțin la fel de multe și grave probleme ca și tine, acceptarea faptului că el este (complet) diferit de tine, și acceptarea faptului că tu nu îl vei putea influența în mod direct și nici nu ai dreptul să îl influențezi în mod direct niciodată (aceasta ar însemna manipulare, ori și el are dreptul, ca și tine, la libera sa expresie).

După ce vei înțelege toate acestea, vei putea trece la următorul pas: iertarea. Să-l ierți pe el și să te ierți pe tine pentru că participi la acest ping-pong relațional. Să îți ierți tot trecutul și să-i ierți și lui tot trecutul și toate cauzele dizarmoniei sale. După ce reușești să ierți, vei deveni mai îngăduitor și mai iubitor.

Abia din acest moment ai dreptul să încerci să faci ceva în această relație. „Să faci ceva" înseamnă să încerci o anumită strategie: fie o discuție, fie o eschivare, fie o încercare de stingere a conflictului etc.

Să revenim la exerciții, am să îți mai sugerez unul.

Am văzut că o cale este meditația asupra impermanenței tuturor lucrurilor. Alte căi sunt cele energetice, prin diferite exerciții și vizualizări.

Începe cu conștientizarea atașamentelor tale de anumite persoane, obiecte, relații, situații, posesiuni, idealuri, speranțe etc. Apoi vei vizualiza atașamentele respective în anumite zone ale corpului, în legătură cu anumite chakre.

Atașamentele se pot forma în legătură cu toate chakrele, dar cele mai frecvente, cele mai puternice și cele mai stabile sunt legate de primele trei chakre. De exemplu prima chakră este un centru al supraviețuirii, iar multe atașamente țin de fricile tale, de disoluție, de pierdere, de non-existență. Pentru a suplini aceste frici, vei acumula averi, crezând că dacă ai din ce în ce mai mult vei deveni mai consistent și cumva-cumva nu vei mai dispărea... Atașamentele se formează ca niște legături din această chakră, spre anumite bunuri, posesii, spre stabilitatea materială, spre anumite persoane etc.

Alte atașamente, de exemplu cele cu tentă sexuală sau relațiile de dependență emoțională se formează mai ales din chakra a doua. În chakra inimii sunt cele care corespund nevoii de a fi iubit și fricii de a pierde iubirea altora, în chakra a treia sunt cele legate de ego, atașamentele față de imaginea de sine etc.

După ce vei identifica aceste atașamente, le poți vizualiza fie ca pe niște corzi, fie ca pe niște legături care pleacă din chakrele respective spre anumite persoane sau situații sau bunuri etc. Apoi, pur și simplu, vei desprinde aceste corzi eliberând oamenii sau situațiile respective.

Sau mai simplu este să cureți mental aceste chakre cu o lumină albă și să vizualizezi cum din ele pleacă aceste atașamente, ca o murdărie, ca un fum etc. Vei curăța chakrele până când le vei simți pline cu lumină albă.

Toate aceste vizualizări depind de capacitatea ta de a lucra cu tine. Dacă nu știi exact în ce anume chakre sunt situate aceste atașamente, încearcă pur și simplu să le „simți" localizarea. Cea mai importantă este însă intenția ta, iar la baza acestei intenții trebuie să stea convingerea că atașamentele sunt nocive, că atașamentele sunt cele care îți provoacă suferința și îți îngrădesc evoluția spirituală.

— Mi-a venit acum ceva în minte: oare de aceea îmi plac munții, pentru că par atât de puternici, de neclintiți, de neschimbători, pentru că îmi dau iluzia stabilității, a neschimbării? spuse Omul cam ca nuca-n perete, căci mintea sa avea viața ei proprie…

— Da și nu, Spiritul profită de orice întrebare... Munții simbolizează pentru om, într-adevăr, Neclintirea, sunt iluzia omenească a neschimbării, a stabilității… „neclintit ca un munte"...

Dar de fapt nu e o „neclintire" ceea ce percepi tu ca fiind extraordinar la un munte... Este din nou, puterea stâncilor de *A fi*… Deci în spatele acestei „neclintiri", pe care o cauți tu, iarăși se ascunde prezentul, *A fi*. Și atunci asta este poate ceea ce cauți tu în munți: starea de *A fi*, pe care o simți acolo... Prezența pură…

Aici clipa înseamnă eternitate, percepția timpului „normal" dispare… Nu mai există timp, există doar prezentul, care înseamnă de fapt eternitate... *A fi*

Vei întâlni oameni, vei întâlni experiențe, vei întâlni tot felul de ființe, vei întâlni tot felul de minunății, care toate plutesc pe apele „oceanului cauzal" și în final vei ajunge acolo unde trebuie să ajungi... Dus de apele cauzale, în armonie cu Universul, fără nici un efort, doar lăsându-te purtat de ele, a nu face nici un efort, a lăsa doar să se întâmple și a te bucura că se întâmplă...

Și atunci vei descoperi că totul se întâmplă așa cum trebuie și atunci când trebuie.

Tu nu ai nimic de făcut, doar să explorezi și să te bucuri și să te lași purtat de valuri, fiindu-i recunoscător Existenței pentru armonia în care te integrează și pe tine. Fiind recunoscător pentru că Totul există și pentru că exiști și tu; și atât.

A fi în armonie cu Universul înseamnă a nu mai exista „tu" ca individualitate, înseamnă să devii o picătură din acel ocean, înseamnă să te unduiești odată cu valurile sale, înseamnă să ajungi pe diferite țărmuri, să scalzi diferite nisipuri, să mângâi diferite ființe, înseamnă să fii una cu oceanul și cu Cauza, înseamnă să fii una cu Întregul, înseamnă a fi Întregul...

Spuneai că folosesc multe cuvinte… ai dreptate, Omul meu drag, și asta este ceva destul de intim: este modul meu de a aduce un omagiu Existenței, este mica mea ofrandă, o ofrandă de cuvinte, de slavă, de încântare…

de zi cu zi mă ține lipit jos, de pământ…, scânci Omul neputincios. Spui că determinarea „trebuie să crească în tine”. Și de ce nu crește? strigă el aproape cu disperare…

— „Trebuie să crească în tine” – nu era ceva imperativ, dragul meu Om, reluă Spiritul plin de dragoste. Determinarea nu va crește niciodată singură. Dacă o ajuți și ai încredere în ea, va crește; dacă nu, nu.

Și exact asta înseamnă determinarea și curajul: a te dezlipi de pământ, acolo unde te ține viața de zi cu zi. În asta constă munca: în a-ți schimba viața de zi cu zi, astfel încât ea să nu te mai țină lipit…

Ție îți trebuie mereu ceva concret, o tehnică, un exercițiu, ceva de aplicat: „ce să fac cu viața asta”? Deja ți-am dat câteva tehnici. Cu ele poți schimba fiecare gest sau sentiment al vieții de zi cu zi, astfel încât aceasta să devină un ajutor și nu ceva care să te țină lipit de pământ…

Tu pui căruța înaintea boilor, cum spuneți voi, oamenii.

Nu „viața de zi cu zi” este cea care comandă, *tu* ești cel care îți faci viața de zi cu zi! Dacă te afli acum într-un punct în care aparent ea face jocurile, este doar pentru că până acum tu nu ai trăit într-un mod conștient. Dar ține minte, omul meu drag, viața de zi cu zi este ceea ce creezi *tu* în fiecare clipă…

Trebuie să îi dai vieții tale o formă, altfel ea va lua forma pe care i-o dă karma, așa cum a făcut până acum, am mai vorbit despre asta…

Și atunci regândește viața de zi cu zi: fiecare emoție poate deveni o ocazie de introspecție și analiză. Fiecare gest, gătitul, mângâiatul pisicii etc., toate

pot deveni o ocazie de a fi prezent, de a fi lucid, de *A fi* pur și simplu… și asta cred că e deja foarte mult…

Asta înseamnă conștientizarea, meditația ca stil de viață, și nu un exercițiu de o oră, două pe zi, starea de observator și toate celelalte despre care tot vorbim. Dar dacă n-o practică nimeni, ea singură nu se întâmplă, din păcate.

Ele trebuie „exersate" iar și iar, până când devin un nou mod de viață, care nu te va mai ține lipit de pământ. Determinarea, mică la început, să spunem, te va ajuta să-ți schimbi modul de viață, încet-încet, zi de zi și pas cu pas, iar acest nou mod de viață care se naște va întări determinarea. Și tot așa.

Vezi tu, Omul meu drag, eu mereu am vorbit cumva în același timp despre cele două planuri, despre cele două „realități", cea relativă, dual, a vieții tale zilnice și cea absolută, non-dual. Multe practici (inclusiv dintre cele pe care ți le-am prezentat eu) au de asemenea două stadii: la început unul convențional, corespunzând lumii tale duale, și apoi unul non-convențional, nondual. Trebuie să începi cu primul, pentru că tu trăiești încă acolo, în *samsara*, să-ți rezolvi problemele emoțiilor, ale ego-ului, ale relațiilor, problemele minții…

Dar nu uita niciodată că, la un moment dat, va trebui să ieși din această *samsara*… și aici intervine stadiul non-convențional al practicilor…

— Și de unde voi ști când am ajuns la acest stadiu mai avansat de practică? se smiorcăi Omul…

— E bine să nu sari etapele, pentru că îți vei fura tu singur căciula, te vei amăgi și nu vei face decât